

Det är jag som rödd af medömkan öfwer en syndare, utan at väcka hans förwiflan wid de begångna lasterna, förekommer och bispringer honom på Döds-sängen, som återkallar hans hopp, som ger honom krafter, just då han skal förswinna af sorg, som tröstar, då hela werlden öfwergifwer honom; det är jag som samlar hans sista suck, som följer honom til ewigheten inför den Beswandes Thron.

Jag frågar Er mina Bröder! då Religionen målas med dessa färgor, ännen ni den wara sådan som dess försmädare teka den, är den wäl et spöke som förorsakar alt det onda här på jorden, och som man bör frukta före?

Ni ryser utan twifwel wid första skynen af en sådan tanka, så mycket mer som denna Gudomeliga Religionen aldrig dömmar någon här nedre, aldrig misströstar om syndares förlåtelse, aldrig ännu lånt förståttning och swel — ack nej! hon fruktar at utsläcka den welan som ryser, och hon möter ej sina owänner med andra wapen än böner och råror, — Bröder! huru blifwen ni icke öfwertrygade, då ni sen henne nedstriga i de ohyggeligaste fångelser, för at både i timmelig och ewig måtto trösta misshandaren, för at omfamna hwart enda människo-lif, der måtte wara Judar eller Hedningar.

Werlden är full af Religionens goda werk och gerningar, af de Gudfruktigaste och dygdigaste inrättningar, — har ännu på jorden sunnits, en Orden, et Sällskap med en sådan Nit, et sådant wälgörande, och en sådan ömhet?

Religionen wil at man skal gråta med dem som sorgsna äro, och le med dem som glade äro, hon råttar sig ester hwar och en, upmuntrar, förmanar, påminner och ber.

Huru kan du heligaste af alla Ännen! wara så okänd? Du som likwäl borde wara så känd! och huru kan människan som borde kysa dina spår, wara nog otacksam för at beljuga dig? — här fins ingen rätt

rätt dygd utan dig, och då man hör dina fiender, skulle man snart tro at du är första källan til alla laster. —

Man granskar intet en mätning på des skuggor allena, Religionen är som Firmamentet, ju mera det betraktas, ju flera Stjärnor upträdas, som Hafvet, ju mera det mätes, ju småttigare är det, som alla Stjärnen, ju mera den slipas, desto större sken kastar den.

Jag frågar Er Åhörare! Kan den äga begär som self hatar och fördömmar dem? Kan den vara falsk som predikar emot skuld? Kan den förfölja, hwars första kännetecken är at alltid blifwa förföljd? — Frälsaren, des Stiftare bebödar henne ej annat än korb, bedröfweller, och förföljeller, Han säger ej til henne: gå ut och förklara Krig emot syndare och ogudaktiga, utan han säger til sina Apostlar som förkunna den: Jag sänder Eder som Lamm ibland Ulfwar: då ingen wil höra eder, så gån bort utur Staden til en annan, skakande stoftet af edra fötter.

Så har Religionen betedt sig i werlden, och så betar hon sig alltid, blott at des Lärare rätt känna henne och göra henne älskad.

Stå op i des Böcker, gån in i des Kyrkor, hören des Lära, och Ni skolen öfwertrygas at hela des språk är den wackra Dygdens, at hon nyttjar ingen annan myndighet än wäktalighet — Aldrig, aldrig war det Religionen, utan det falska nitet, som brukade eld och swärd, för at omwända de otrogna.

Religionen läser förbannelser öfwer sammangaddningar och förföljeller, hatare af wäld, angifweller, och split älskar hon intet annat än fred och enighet, och då hon dundrar emot willfarelser och brätt, så spar hon ofta den willfarande och den bräutliga, hon bönsfaller inför jordenes Throner, och äfwen inför Herrans Altare om tilgift och nåd för dem, hennes första yrfke är ånger och bättring, och hon tål alt utom at återtaga eller neka en enda bokstaf af Guds Lära, —

Det

Det är ur hennes Armar, som Martyrerna med glädje och frimodighet kastat sig på strålbåskar och bål:

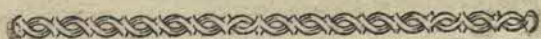
Tusende gånger blidkar hon en Faders vrede som ej vill tilgifwa sin Son, tusende gånger mildrar hon den maktägandes Dommar, och lika många gånger bewisar hon Verldenes Herrar at de böra göra nåd, i stället för at straffa.

Då det finnas skrymtare som skapa henne så noggran och så swår, så ären Ni mina Bröder! så mycket bråtteligare at sätta tro dertill, sedan den Högsta Lagstiftaren self warnat eder för dem, som sila Nygg och swälja Cameler, för dem som klåda sig i Sårakläder, men inwärtas äro de glupande Ulfwar — Långt ifrån Religionen all skrymtan, all widspelsse, och all lofsad helighet, sansfärdig, mild och tolig som dess Himmelska ursprung, äger hon inga andra wapen: än upriflighet och ädelmod.

Ah! mina bästa Wänner, om jag ändå kunde opwäcka i edra hjertan all den kärlek och all den erkänsla ni ären skyldiga Religionen, som ej har den minsta skymning i sitt wäsende, som (då den här förwarat sig så ren mitt ibland nedrigheter och wäldswärkan) aldrig öfvergifwer oss förän i Guds sköte, derifrån hon kommit! det är en Flod som flyter tillbaka till sin första ädra, en Sol, som lyser på en annan Horizont.

Om nänsin mina Åhörare! ni mistagit Eder på de swarra fluggor, hwarmed försmådare sudlat Religionen, om de någon gång kunnat förleda eder, så erkännen här i åsyn af dess Altare edra willor, och gören et nytt förbund med henne, förglömmen aldrig at det är hon, hwilken ni hafwen at tacka för er Sällhet, och som ledsagar eder till Himmelen, så framt ni äro fasta i Trona: Förglömmen aldrig at det är hon, som skal vittna emot eder på den yttersta dagen, om ni icke lydt dess bud.

Förtroon då eder i des armar! och räddens intet för Dommen, —
 Hvem wille wäl frukta under Religionens Fanor? hören denna ewiga
 Förefristen, om ni welen lära eder at förakta werldenes säsängligheter,
 det är Religionen som talat i dag med mina läppar, och som aldrig
 uphör förän Skaparen sjelf ropar til eder, Barn! hören mig, jag skal
 lära Eder Herrans Suktan.

A n n o n c e.

Det är med den största förbindelse jag emottagit Wälningen på Swes-
 denborgs syner, de äro ganska intressanta, och man måste medge
 at i det land där den uppenbarade Religion ej predikas så utarbetadt
 och starkt som här, och där den winner så mycket igenom utöfning,
 skulle de kunna winna Anhängare — men jag beklagar at jag ej kan
 göra den usage som min Anonyme Correspondent wäntar. Utom at
 ämnet är för widldstigt för et Dagblad, bde det enligt Författningarna
 Censureras af et Consistorium, hwartil min tid för Ambets sysslor ej
 tillåter — hwad Auctor behagar århindra om adressen, så försäkrar
 jag härigenom at den är ganska tillförlätelig, då popperet som insändes
 förseglas under utanförist til Utgifwaren af Wälsignade Tryckfri-
 heten, och inslämnas i Herr Runemarks Boklåda, dock ingen oberagit,
 som behagar at directe adressera sig til mig, boende ännu qwar i Herr
 Björkmans Hus i Stora Kyrkobrinken, då det tillika försäkras at jag
 aldrig skal quæstionera Budet eller Brefsbäraren ifrån hwem han
 kan wara sticad — Swedenborgianismen afhämtas då ifrån mig
 förseglad.

Utgif.

Dag = Bladet :

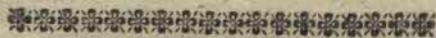
Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 51.

Stockholm, den 1 November 1781.

Til Mina Prænumeranter.

En Femti Nummer mina Wänner!
Den bördan är min enda plikt.
Jag mina Skyldigheter kanner
Och edra Nio Dalers wigt, —
Men hwad de förra äro tunga
I Sälla Tryckfrihetens tid!
När Affan slår och Blixtrar ljunga
Och jag : : : nej tyft! det blir derwid.
— Dock weten hur jag nänsin wänder
Och hur jag födra lärdr i swäng:
Man öfwersätter och insänder;
Så är Herr Stolpe lika sträng.

De 50 utkomna Nummer af Wälsignade Tryckfriheten, innehålla som följer, — N:o 1. 2. 3. 4. sådant som kostade Femtio R:ds. plikt för Boktryckaren — 5. Grefwe Saint Germain's alt för besynnerliga principer i Militairen, också war han öfwer 40 år gammal när han skref dem, — 6. i Natural Historien 2 gånger oplagd, 6000 Exemplar sålda, 7. et bref likt det i N:o 4 om Stockholmska wålmågan som strömmar ifrån Ericsbergs Theatern, Nummer-Loteriet, Assistance Contoiret och Beurs-Salen, en gratulation på Heroiske Vers, til en Chinesiske Fändrick på des för hela den Chinesiske Armeen, så sälla Födelse Dag, — 8. skyldig eloge öfwer det witra och dräpeliga Skaldeqwädet Krigswetenenskapen kallad, et helt litet och ödmjukt Post Scriptum til Madam Themis, — 9. Parentation i Ordens Sällskapet K. V. 3. öfwer en Ridderman, som oakadt den Manliga 13 års åldern, måste dö som Sergeant, hwad hopp gaf han icke? Han som hade både Loge och Opera Mamsell abonerade — 10 utdrag af Rommerska Histori-

Korien, Epigrammer, — 11 Ödmjukt Ambets-Memorial til samma Madam
 som Post-Scriptum war i No 8, et bref som rådgör, hwarest alla Wer-
 dens lärdomar stå at hämta, tillika med swar, at det är i Bokstreckars-
 läran, en dröm på Vers som bewisar at D:ß Auctor warit ganska wa-
 ren — 12 Utdrag af et bref ifrån Landsorten til en wän, at den som
 wil löpa fram på Ambetswägen gör ej så galeit om han börjar wid en
 Accis rätt med Bränwins Thermometern i fickan, Reflexioner öfwer
 wår tid, — 13 Inlaga til Konglig Hög-Rätten af Utgifswaren at på
 en gång så afstå det han ännu har qwar efter 25 års tjenstetid, i grader
 för hwilka han enligt Förordningar erlagt en Summa af 22,500 Da-
 ler Kopparmynt, et Samtal emellan 2:ne Drängar om deras olika
 Herrskaper, — 14 om Smickrare wid Philippi Hög, inret railleri och
 railleri, en liten afffeds Vers til, , , Swar på Reflexioner i Stock-
 holms Posten om Myran, — 15 en liten Poëm til en Grefwinna gans-
 ka betydande, så wida hon ännu är wacker och ung, bewis at förtjenst bör
 gilla framsför tjenstede, och på den grund blef en Page Öfwerste med
 Regemente, nemligen en Baner i GUSTAF ADOLFS tid, Epigram-
 me, — 16 Sändelse om en Soldat som wägar sitt hustru för Augulti
 Höghet och makt, och blef i sin tour et mål ej för Tyrannier och otack-
 samhet, utan för Resfarens enkänsla, om Spectaclet, samt Verser om
 wår Theaters Alceste, Azor, Aline, Iphigenie, Orphé och Corinna
 — 17 den Lyckliga Poëm anonymt, men som skulle göra heder åt
 namnet, Fabler, Projekt at Ridder Jöran som hugges i wädret, borde
 skytas framsför Predikstolen i Stor Kyrkan, — 18 om en lycksalig Man
 som tog en döf Hustru, men begrep ej sin egen wälfärd, utan lät curera
 henne, den moderna frågan, Baile, Frieri på Vers, Tanckar af Plini-
 us, — 19 en liten prolog om Könet, samt 2:ne förnåma Friars bref
 til sina Wänn, stilen öfwer så olika som deras inwärdas Caraktér, Epi-
 gramme, — 20 öfwer wår Anacreons tyfhet, fri Öfwerfänning af
 Cicero, Annonce, at Utgifswaren omöjligt kan införa wiså stycken som
 blifwit insända, — 21 Samtal emellan den rika och fattiga som slutar
 så här: „O Gud! man skal då wara så rik, för at likna en
 sten, — 22 Epigramme, Morgonen et det wackraste Qwäde, Fabel,
 Tanckar, — 23 den Afffadede Pauvrehjelmns idéer om besordringar, at
 man bör börja tjensten som General och sluta som Fändrick, likwäl ej
 mer än 40 år gammal, wärsmings Ordres ifrån Dysskan öfwerfatta, ganska
 accurata och förnuftiga — 24 en Milanthrop's prat, Fabel, Bilder ifrån
 Kammar Jungfrun i huset til Fröken i huset, — Bildes ifrån Pauvre-
 hjelm til Utgifs., en 40 års ut gammal Captens Ordres bref til sin Nådiga
 Grefwe och Fändrick, som redan war 7 år gammal, samt hans
 Nådiga Fru Mors Högwälborna Grefwinmans och Generalkinnans swar
 derpå

